

Schiță de REMUS LUCA

De Vichentie Pinteau mi-i și greu să-ți mai povestesc. Sînt piraie de munte care despică stîncă și-și fac drum, iar cînd ajung la loc moale de șes, se-nfundă și pier în nămoluri. Așa pîriu a fost Vichentie. Cîta putere ținea el în inima și-n capul lui, ar fi putut muta un deal în vale, și uite că din toată puterea lui s-a ales pleacă. Zădărnice e mare puterea o-mului, de-ia pare un stejar care moare, dacă nu-nflorește toată viața cu ea, ca o paște de primăvară, dragostea pentru ai tăi.

Vichentie n-a avut în inima lui dragoste; ori de-o fi avut-o cîndva, n-a știut să și-o ferească, ca pe-o nestemată fără preț, și a lepădat-o cînd s-a lovit de greu. Eu cred că așa s-a simțit de oamenii ajung neoameni.

Dar acum trei ani în '51, cînd am făcut noi colectivă noastră, nu ne-am gîndit la asta. L-am ales brigadier, pentru că-l cunoșteam pîrceput la pîmînt, de parcă el l-ar fi fost tată și l-ar fi plămădit cu pumnii lui de piatră; îl lua în palme și-l frămînta, îl mirosea umplîndu-și nările lacrimilor, și gusta pîrceput din buze, ca pe un vin, apoi, dacă era-n toane bune, mormăia: „Îl bun, Dă-i sămîntă”. Ori: „Mai așteaptă o zi, două”. Dacă era supărat — și-n ultima vreme mai mult supărat trăia — atunci nu mai zicea nimic, se uita în lungul arăturii, îngustîndu-și ochii și tăcea.

Nu mai că pe el cîntea de brigadier nu l-a săturat. El s-a vrut musai președinte; de spus n-a spus-o nimănui, dar după cum s-au ales lucrurile, de bună seamă că așa s-a și gîndit: „Eu președinte am să fiu. Altfel, cum?”

Cînd a fost adunarea generală, de am semnat statutul și ne-am ales conducere, el s-a grăbit să iese din sală, împingîndu-l de-o parte pe cei din fața lui, apoi s-a așezat în rîndul întii de bănci, uitîndu-se la lume peste umăr, încruntat și rău în mîndria lui. Ochii lui ce ardeau sub sprîncelele groase și negre parcă te imboldeau, dar fără prietenie, mai mult poruncind: „Pe mine să mă alegeți! Numai eu vă pot învăța bine”. Și parcă-i mișea batjocura pe la colțurile buzelor, la umbra mustețelor lui grele: „Noroc pe capul vostru că mă-ndur să vă fiu președinte. Altfel ce s-ar alege de voi, proștii!” Poate că Vichentie n-o fi gîndit chiar așa în mîntea lui ascunsă, dar eu așa am înțeles, văzîndu-l stînd acolo semeț, singuratic ca un stei de piatră, el singur fără bucurie, între alții oameni cu bucuria scrisă pe față, el singur fără grijă, între alții oameni care își întrebau inima îngrijorați, el singur fără îndoieli și fără entuziasm, de parcă tot ce avea să fie bine, avea să fie pentru el, și tot ce avea să fie rău, avea să-nnegureze sufletul altora.

Alegerea s-a petrecut mai greu de cum ne-am fi așteptat. L-au propus unii pe Pănciușu, dar cei ce fuseseră mijlociști nu l-au vrut, că Pănciușu, la început, cînd a fost el președinte comisiei de inițiativă, n-a vrut să înscrie nici un mijlocișt. „Las' că mijlociștii și-asa trăiesc destul de bine — zicea el. Colectivă-i pentru săraci, pentru binele lor”. Alții l-au vrut pe Hurdue, dar s-a sculat Hurdue cînd îl de lung și s-a încruntat, făcîndu-se mai negru de cum era și a mormăit gros ca un urs: „Eu is baci, nu-s bun de agricultură. Mie dați-mi stîncă pe mină. Acolo mă pricep”. Pînă la urmă l-au ales pe Colceriu Augustin, al mai tîrziu dintre feciorii lui Colceriu Ionuță, căruia de multă vreme oamenii îi ziceau Pîțușu. Pe Pîțușu, cum îi ziceau lui Augustin, l-au vrut mai toți, că erau mai toți neamuri cu el, că era om moale, blajin și bun la suflet, că știa să lucre bine pîmîntul, ținea vază frumoasă și se pricepea și la porci.

Pînă ce l-au ales pe Colceriu Augustin, Vichentie a șezut nemiscat și mut pe locul lui, sorbind țigară după țigară. După ce ne-am împăcat alegîndu-l pe Augustin lui Colceriu, Vichentie s-a făcut vină la chip, dar de zis n-a zis nimic.

Cînd apoi l-au propus oamenii brigadier, s-a ridicat minos și a ieșit repede din sală, și pușni au fost aceia care au priceput mînia lui. Ne-am dus noi oțiva după el, dar nu l-am mai găsit în ziua aceea. Nu ne-am lăsat și l-am mai căutat noi, zi după zi, vreo două săptămîni, vorbindu-l ca la un om și la un tovarăș; greu s-a mulțumit el cu conducerea brigăzii întii de cîmp, tare greu, dar pînă la urmă s-a mulțumit. A venit și a luat în primire, tot așa întunecat cum îl știam noi, dar ne-a plăcut c-a cercetat totul, cu de-amîmîntul, caii, boii, carele, plugurile, grapele, tot, de parcă ar fi fost la țig și ar fi cumpărat pentru curtea lui; noi cei din conducere și oamenii din brigada lui ne bucuram văzîndu-l gospodăros și priceput, înțelegînd că Vichentie și-a pus în gînd să se pună pe treabă. Iar eu mă gîndeam, dejenindu-mă în sinea mea: „Tot nu-i dracu așa de negru...”. Dar Vichentie avea și atunci un gînd ascuns, un gînd rău de răzbunare, pe care ai să vezi că și-a pus-o la cale cu răbdare și pricepere așa cum le făcea el toate cîte le făcea.

Cînd a terminat de luat în primire, a dat mîna cu Colceriu Augustin, cu președintele, și-a zis: „S-auzion de bine, vere Augustin”. Cu ceilalți, n-a mai dat mîna și nici nu s-a uitat la ei; a trecut numai printre ei, cum treci prin pădure.

Un an întreg Vichentie a umblat așa printre oameni, încruntat și minos, tăcut ca un părete. Chiar în brigada și la lucru, vorbea numai cît socotea el că trebuie, ca să fie înțeles. Din cînd în cînd își suduia amărîc oamenii. Făcuse acolo la el un fel de rînduială ca la cătane, iar se purta ca un strajamester de husari, fără îndurare; iar oamenii lui îi răbdau încruntarea și suduimea și strîșnicia, pentru că se pricepea la lucru și nu greșea niciodată trecînd în carnet zilele-muncii; unii ziceau că așa-i bine, să fie conducător aspru și drept — așa zicea și Colceriu, el care era om blajin și bun. Și cum la brigada lui lucrul se făcea mai bine ca la celelalte, mai din timp ca la celelalte, am început a uita că nu de mult Vichentie, pentru patima lui de a conduce și a porunci, năpăstuiuse un om cîștit și drag nouă celor din Ponoare. Ne gîndeam noi: „Patima lui e în orb, dar acum s-a vîndecat; i-o fi pîrînd rău omului, dar l-i greu să spue”.

Crezîndu-l că se vîndecă, l-am lertat noi și altele. El nu mai vedea gospodăria, vedea numai brigada. Au trebuit care pentru cărat pietriș și oameni ca să repare un drum. El n-a

vrut să deie nici măcar un om și nici măcar un car de la brigada lui. „Întii să facem bucate, a zis el, las' drumul mai pe urmă”. Au organizat tinerii o zi de muncă voluntară ca să curețe pășunea de mărăcini și bolovani. Lui nici nu l-a păsat. Tinerii din brigada lui le-a spus: „Vedeți că o zi-muncă-i mare lucru și pe muncă voluntară nu-ți dau nimeni zi-muncă”. Și la zidirea grajdului cel nou pentru vite, a trimis numai femeile, iar pe urmă a luat locurile cele mai bune pentru vitele brigăzii lui — aproape să se la la bătaie cu oamenii celorlalte brigăzi. Colceriu Augustin a liniștit lucrurile, spunînd: „Are dreptate Vichentie. Brigada lui îi frunțasă”.

Multe i-a îngăduit și președintele. Rînd pe rînd, Vichentie și-a schimbat vitele mai slabe, cu vite puternice, și cali mai mărunți, cu cai buni, grei, de-a ajuns brigada lui cea mai bună și-n privința asta: cînd nu găsea lucru sau animal după placul lui în gospodărie, schimba sau cumpăra prin țiguri, iar Colceriu Augustin, bun și blajin, aproba cheltuiala, de dragul brigăzii frunțase și ca să nu-l supere pe Vichentie Pinteau.

Dealtfel, bun și blajin cum fi el, Colceriu a îngăduit destule și altora. A dat avansuri neaprobate de conducere, căci le cereau unii mai neșei s-au gîsit cîteva care au furat din materialele de construcție și de pe cîmp, din

— Dacă-ai ales-o pe ea președinte, eu ies din gospodărie.

Și a plecat.

Noi nu ne-am mai dus după el să-l rugăm. A venit el singur înapoi. A venit peste două zile, făcîndu-și autocritica. Și și-o făcea tot în felul său: înversunat și rău, parcă l-ar fi venit să muște din cineva. Noi ne-am mirat destul, dar l-am crezut. N-ar fi trebuit să-l credem așa de lezne: Ar fi trebuit să cercetăm mai cu de-amîmîntul.

S-au mai întîmplat cîteva lucruri în vremea asta pe care noi mai tîrziu le-am dibuit.

La noi, în Ponoare, trăiește și azi un om „blind” și evlavios: Teofil Obreă. De ani îi mai mic decît mine, numai că l-am vădit la trup și mai rotund. Cei șaiszeci de ani cîți l-a pălmit pînă acum pe acest pămînt nu i-au secat obraji plinuți, care de-alta „bunătate” scilicet ca niște craite unse. Urit blestem a lipit dumnezeu pe fruntea lui netedă: l-a năpăstuit cu avere mare. Și el a purtat în spinare cu seninătate, pedeapsa asta, bucurîndu-se în adîncul inimii că poate da pîta la alții și alții zileri și slugi, care fără el ar fi pierit de foame.

Acum vre-o doi ani, numai ce ne trezim cu el la adunarea generală, cerînd să-l primim în gospodărie. Oamenii au ris. Mihail, Obreă a

Din cele mărturisite de Vichentie la judecată și ce-am mai aflat noi cercetînd în dreapta și-n stînga — uite cum gîndesc eu că s-au înșirat lucrurile.

Întii Obreă s-a rugat de iertare.

— Vichentie, finule, rogu-mă pe, iartă-mă. Is om bătrîn. Azi mine, mă duc. De ce să mă-nfășez în fața lui dumnezeu cu povara asta pe suflet? Iartă-mă.

Vichentie n-a vrut să-l ierte. Dar mîndria a cîntat în inima lui, cîntînd și lung, ca un clopot mîngîiat de suflarea vîntului.

Și iar l-a rugat Teofil. Iar Vichentie Pinteau a înclinat ușurel fruntea lui încruntată, feapăn, înfiorat pe dinăuntru. Umilița lui Obreă îl cădea bine.

Apoi Teofil l-a chemat la povești ca pe-un fin drag inimii lui. Și Vichentie nu s-a dus. Și iar s-a umilit Teofil, că-i stă bine și s-a priceput totdeauna la asta. Și Pinteau iar nu s-a dus. S-a dus Vichentie atunci cînd a vrut el.

Și Obreă l-a primit așa cum știe el să primească oaspeții iubii. S-a pleacă-n fața lor, își pierde capul, învîrtîndu-se în jurul lor, gîlînd cuvinte de bun venit, le la căciula din cap și-o agăță-n cui, le trage jos șamalanul de pe umeri, îi poartă la masă, și se frămîntă, pînă cînd îl vede mulțumii, șezînd în jurul mesei, zîmbînd. Atunci se liniștește și el, răsu-

— Aia nu vreau să-l iartă. Is membri de partid și vreau să-i sature și pe nevolnici.

— Doar și tu ești membru de partid.

— Is, dar eu am altă părere... Am vorbit și la raion. Or zis că bine, măcar om face întrecere socialistă...

Unii s-au mai codit o vreme, și Pinteau le-a spus:

— Eu și-asa ies. Pe voi o să vă amestece în celelalte brigăzi. O să vă spetti lucrînd, și-o să-mpărțiți bucatăra cu toți puturoșii...

Vichentie nu le-a spus oamenilor că vrea să bage în gospodăria aia nouă și pe Obreă Teofil și pe fratele lui vitreg, pe Bobotele.

Și cîncisprezece au făcut cererea.

Asta s-a petrecut vara trecută. Încheiaserăm treieratul și ne pregăteam să împărțim avansurile.

Cine știe unde ar fi ajuns lucrurile, dacă Vichentie înainte de plecare nu s-ar fi răcomit peste măsură. Într-o zi, cînd era de lînd la arie și se afla acolo numai el și Pătru Ioachim, cînd toată lumea plecase acasă să mînce de-amiază, au ascuns sub o șiră de paie ca la cinci măști de griu, cu gîndul să-l scoată de-acolo-ntr-o noapte. Noaptea aia însă n-a mai venit, pentru că organizaserăm pază bună și-apoi avînd noi vreme slobodă, am început să cărăm paiele la grajduri și la salvan ca să fie la îndemînă iarna.

Temîndu-se să nu fie prinși, Vichentie și Pătru și-au făcut un plan: Vichentie a venit pe drum, ducîndu-și vaca de funie, cîcă la pîscur, și l-a strigat pe Ionuță, al treilea fecior al lui Colceriu Augustin, un tîngău de șaisprezece ani, rugîndu-l să meargă-n sat la cooperativă și să-i aducă un pachet de țigări, că și le-a uitat acasă, și-i vine să turbe de dor.

— Nu pot, bade Vichentie. Is de pază.

Vichentie știa că făcîndu-l nu va pleca; așa își făcuse și el socoteala.

— Las' că grijesc eu pînă te-ntorci.

— Nu pot. Răspund de calitatea mea, că-s utemist.

Lucrurile s-a-legeau după dorința întunecată a lui Vichentie. Se făcu a glumi:

— Doar calitatea nu se pierde așa cu una cu două. Las'că n-am să spui la nimeni.

— Nu mă duc. Mai bine vād eu de vacă pînă ce vii dumneata.

Și Vichentie l-a întins funia vacii, pornînd domol către sat așteptînd s-audă strigăte și bătaia înspăimîntată a clopotelor.

În clipele acelea, Pătru Ioachim, care venise pe pîrîu în jos, furîndu-se pe după sălci, dădea foc șirei de paie.

Și era o vreme caldă, uscată. N-am mai putut face nimic.

La trei ceasuri după foc, vine Vichentie și pune pe masa Irinei cererea de leșire; după el, pe rînd, vin ălalții cîncisprezece. Irina să-nnebunească și mai multe nu.

Ne-adunăm noi cei din consiliu să vedem ce-i de făcut. Pănciușu zice să-i chemăm pe toți să vedem de ce vor să lăsă. Și-va zice să nu-i chemăm pe toți odată, ci numai cîte unul, pe rînd, așa cum au venit cu cererile. Cădem noi de-acord, cum pe la ceasul zece seara. La miezul nopții încă nu știam pe cine-am chema întii. De Vichentie nici n-a fost vorba, de parcă el n-ar fi fost printre ei. Cam către ceasurile trei, după miezul nopții, ne-am hotărît să-l chemăm întii pe Pop Macarie.

A și venit Pop Macarie, uitîndu-se tot la pereți. Întii n-a vrut să spue de ce iese din colectivă. Pe urmă zice că vrea să se gospodărească singur, că parcă-i mai bine așa; dar îndată s-a rușinat de minciuna asta și se răsti la noi:

— Ce dracu aveți cu mine? Am dat o cerere. Voi dați-mi răspuns.

Atunci l-am întrebat eu, așa cîtînel și gros, cum vorbesc eu cînd mă supăr:

— Mă Macarie, spune-mi drept, cererea asta tu ai făcut-o, din capul tău?

Omul s-a făcut la față cum îi focul. Pierit, a îngămăit:

— Eu... da' cine să mi-o fi făcut?

— Mă Macarie, mă! Eu te știu de cînd erai copil. De cînd te-ai apucat să mințesti? Tu scrii aici că te-ndeamnă nu știu ce considerent. De cînd umblu tu cu vorbe nemțăști în gură?

— Aia nu-l vorbă nemțască. Îi rom'nească.

— Dacă-i rom'nească, spune-mi ce-n-săm-nează?

— Ce să-n-săm-neze... Aia nî... Cum să-ți spui... Coz... coz... cozdire... Da' dracu s-o ieie, ce știu eu ce-n-săm-nează! Vichentie știe, că el se izmenește toată ziua cu vorbele astea ce-ți schilăvesc limba...

— Și zăpăcit de tot adăugă:

— Eu nici n-am prea vrut să ies...

Și ne povestii, liniștindu-se încet, încet, toată tărășenia, iar la urmă se rugă să nu-l luăm în seamă cererea. Și ălalții — vorbind noi și cu dinșii pe-ndeolete — s-au întors curînd din hotărîrea lor proastă și au rămas în gospodărie.

La vre-o săptămînă, am ținut adunare generală și l-am exclus din colectivă pe Vichentie, și l-am exclus apoi și din organizația de bază. La mai multe nici nu ne gîndeam: cînd aflăm că milițianul care făcea cercetările în legătură cu focul a găsit pe malul pîrîului, sub o tufă, o năfrămuță mare, bărbătească, cu cîpă pe margine. Cineva a cunoscut-o. Era năfrămuța lui Pătru Ioachim.

Desen de R. VOINESCU

recolta încă neculesă, iar Colceriu l-a iertat; unul a luat, fără să ceară, un car s-aducă uscături din pădure, a rupt o roată și a schiopat un bou, iar Colceriu l-a iertat, îndușindu-se de nenorocirea lui; om al păcii cum se lăuda el că este, nu putea să refuze pe nimeni și mai intra cu cîte unii să cîntesească un păhărel, două la cooperativă, și-apoi... cum ai putea să nu ierți a doua zi greșala prietenului un păhărel, două la cooperativă, și-apoi... cum ai putea să nu ierți a doua zi greșala prietenului un păhărel, două la cooperativă, și-apoi...

Și iar a trîntit Vichentie un circ numai ca ăla. Suduia și se bătea cu pumnii-n piept, cum nu-l mai văzusem niciodată, și striga: „Asta nu-i dreptate! Tarlaua mea a dat de două ori cît celelalte! Oamenii mei au lucrat de două ori cît ălalții”. Acum, ce-i drept, îi sînt, brigadier lui lucrase frumos, dar pe Vichentie nu asta îl dădea. Simțea și pricepea că-n acest ceaș oameni nemulțumiți de Colceriu și înversunați împotriva lui, se gîndesc la alt președinte; striga și se vîrta pentru dreptatea brigăzii sale ca să arate cît îi el de priceput și de bun conducător, și cum moare el de dragul oamenilor lui.

Lui Vichentie și brigăzii sale le-am dat un premiu frumos: bucate, și cizme, și zahăr, și l-am lăudat, și-am scris asta în procesul verbal al adunării. Pe Colceriu l-am schimbat și iar a așteptat Vichentie să-l alegem pe el președinte; numai că oamenii nu-l mai iubeau; nu le plăcea cum zice el: „brigada mea”, „tarlaua mea”, „oamenii mei”, — ca un stăpîn și nu ca un conducător, dar ca un ispan și nu ca un tovarăș; și ne gîndeam noi: „de brigadier fi bun, că-i priceput, dar la conducerea gospodăriei nu-i destulă priceperea pămîntului și a lucrului, acolo îi mai trebuie și priceperea sufletului, a oamenilor. Și-apoi cum îi el căpos, îi place să hotărască singur, de capul lui: cît îi la brigada îi mai poți înștrina, dar ca președinte ar putea face vre-o pozna”. Așa ne-am gîndit și ne-am descobăluit noi, de-am ales-o pe Irina lui Ispas.

Minia lui Vichentie n-a mai cunoscut margini. Irina mai întunecase odată cerul ambitei lui Vichentie, și acum, ura lui fără ertare mai căpăta un pahar de otrăvă.

S-a ridicat și-a zis:

ridicat ochii către ceruri și a zis, tremurîndu-și glasul:

— Vede dumnezeu inima mea.

— Las' c-o vedem și noi, s-a auzit dintr-un colț, vorbind gros Hurdue. Du-te dumneata și-ți vezi de treabă.

Noi am ris iar, așteptînd. Știam că Hurdue fusese baci la turma lui Obreă și că nu s-au împăcat. Acum sta sculat în picioare chiar în primul rînd de lavițe și era înalt al dracului, și gros în trup. Obreă s-a uitat blind la Hurdue și-a zis:

— Eu te-am iertat de mult, Iancule; tu de ce nu mă ierți?

— Nu ierți pe nimeni! — a răcnit Hurdue. Să ieși dintre noi!

Obreă a ieșit smerit, ca de la o cuminăc-tură, iar oamenii n-au mai ris.

Vichentie Pinteau l-a ținut partea un timp. Zicea: „Îi mijlocișt, nu-i chibaur. Îi bun gospodăru, și-i om cîștit. Nu vă uitați că-i bisericos. La mîntie-i înapoiat, da-i priceput în agricultură. Trebuie s-aducem cît mai mulți gospodari buni în gospodărie”. Mult ne-am mirat de vorbele astea. Drept că Obreă l-i nănaș lui Vichentie, că l-a cununat, dar noi știam că nu se au bine. Stăruise și Vichentie la curtea lui Obreă și nici el nu se împăcase. Și amu-l apăra.

I-am spus noi lui: „Las' nu te ține tu așa de principial, că pentru noi Obreă tot chibaur fi, chiar dacă și-a împărțit pămîntul la frați și la noră-sa, și chiar dacă-n registru îi mijlocișt”.

Noi am fost uitați că pe Vichentie îl pusese primar și-l ținuserăm pînă-n primăvara lui par-truz și nouă, și că tot cam de pe atunci îi Obreă oarecum mijlocișt.

În cele din urmă, Vichentie a zis:

— Poate că aveți dreptate.

Noi încă n-aveam de unde să știm, dar Vichentie mergea des de multă vreme pe la Obreă, șezînd la povești ceasuri multe.

Cum s-a alcătuit împăcare lor, cum au ajuns la povești și-apoi la prietenie, greu te pricep și azi, după ce am măcinat gînduri după gînduri, și-atunci și de-atunci încoace, tot întrebîndu-mă și vîndu-mi greu să-mi răspund.

Vichentie nu-i un om pe care să-l îndoi ca pe-o năclășă; îi îndărătnicie și neimblînzit. Mîndria și răutatea l-au făcut aspru, zgorn-turos ca piatra neșlefuită. Și-aici — zic eu — s-a dovedit Obreă meșter mare de oameni. L-a ghicit pe Vichentie întreg. Iar noi l-am fost ghicit numai pe de margini, ca pe-o pădure necălăcată încă de picior omeneșc.

Wiley s-a pronunțat împotriva „interpretării” sovietice a existenței pașnice dintre state și a repetat născocirile răsunate privitor la scopul politicilor externe a U.R.S.S. El a chemat S.U.A. să promoveze politica de răzdar, dar a totodată și-a exprimat regretul în legătură cu tendința acțiunii cererii neoficiale ale S.U.A. spre „ajutorii prietelor și neînfrățitelor”.

SPECTACOLE

[illegible]

CONCERTE. Filarmonica de Stat din București
sala Ateneul R.P.R. orele 10,45: Concert dat de
orchestra simfonică — colectiv artistic emerit al
R.P.R. Dirijor Egizzio Massini, maestru emerit al
artei din R.P.R., Casa Prieteniei Romino-Sovietice
orele 18: Concert de muzică ușoară sovietică și

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Jucătorul de rezervă; Republica, București: Deslășurarea, ...și îlle face sport"; Înălțarea între popoare, Liberații, Gă. Doja: Stele vesele; Maxim Gorki: Antlopa de aur, Valsul pe gheață, Smeul cel rău; Tineretului, Alexandru Sahia: Coșii partizanului;

Lumina: Chioritul suedez, Turnul fecioarei; Victoria: Mîsterul lacului din munt; Alexandru Popov: Caut o nevastă; 8 Martie, Munca: Furtună pe Nipru; Vasile Roaită: Locotenentul lui Rakoczi; Umrea: Sluga la doi stăpîni; Cultural: Campionii noştri, Discuţii asupra model; Constantin Da-

vid: Suflete zbuciumate; Flacăra: Circul; T. Vladimirescu, N. Bălcescu; Clochemerle; Popular; Poemetea micului cocosar; M. Eminescu; Asaltul fortului din munți; Miorița; De doi bani speranță; Moșilor; Campionatul mondial de fotbal; 23 August: Circul Slavia; Donca Simo; Primăvara pe gheață; Ilie Pintiile; Documentul misterios; 8 Mai; Maestrul baletilui rus; Voigța; Destinul Marinei Vlașenco; 1 Mai; Copilul Dumărie.

—○—
Din programul de radio
LUNI 17 IANUARIE 1955

Programul I: 7,45 : Plese pentru pian de Liszt ;
9,30: Fragmente din opera G. Goenda de Ponceni;
10,45 : Enusunea; „Prietena noastră cartea”.
Lecturi din opera lui A. P. Cenov; 11,15: Muzică
uşoară din R. P. Bulgaria; 11,35: Program inter-
pretat de violoncelistul sovietic Daniel Şafrai
accompaniat de pianista Neta Musintin; 12,45: Concert

de la eliberarea Varşoviei. Pagini din literatura
Polonei noi; 13,15; Program interpretat de coru-
lele sindicalelor de învațămint din Craiova -
dirijor Ion Bircă, Iași - dirijor Ionescu Pașcani,
București - dirijor Marin Constantin, Sibiu -
dirijor Ilie Micu; 14,15: În fața hărții: Costa-Rica;
15,33; Simfonia a II-a în si minor „Bravuri” de
Borodin în interpretarea orchestrei „Simfonice
de stat a U.R.S.S.”, dirijor Vasilchin; 19,30: Emis-
unea săptămânală „Spațiul” interpretată de
L. Slavici; 17,45: Program interpretat de simfo-

violinist: Cristoph Coriolan; 19: Jurnalul steilor; 19,45: Cîntecul săptămîinii „Hop ș-așa”, muzică și versuri de H. Mălineanu; 20: Muzică simfonică de compozitori romîni; 20,45: Teatrul la microfon. „Ultima oră”, adaptare radiofonică după comedia lui Mihail Sebastian; 23,15: Muzică de cântec popular românesc. S. F. Teatrul

Programul II: 15.30: Muzică ușoară de compozitori români; 15.15: Cîntă Orchestra de studio radio, dirijată de C. Bobescu; 18.15: „Compozitorii și operele lor”. Ernest Chansson; 20: Gazeta radio; 21.40: Fragmente din operele lui Dargomyzski; 23.44: Concert simfonic.

Ascultați radio-jurnalele și buletinele de știri la

orele: 5,30, 7,15, 15,30, 17,30, 22,30, (program I) și
la orele: 15, 16, 23, 0,45 (program II).

—○—

Timpu *probabil*

(Buletinul Institutului Meteorologic Central)

În București: Vremea va fi umedă, cu cerul acoperit. Ploaie, iar temporar noaptea și dimineața capătul Vântul va sufla dintr-o parte, mai slab decât în ziua de ieri, din sectorul sud-est. Temperatura în scădere. Noaptea coboară între 0 grade și plus 2 grade, iar ziua urcă între plus 4 grade și plus 6 grade.

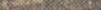
În următoarele două zile: Vremea se menține în general nestăpănită, cu alternanțe de încălziri și răcirii.

în zădărnici trezindu-se, ceru răsare mai mult nori și cu precipitații temporare, și cu formă de ploaie, cind sub formă de lapoviță.

În țară: Vremea se menține în general nestabilă, cu alternanțe de încălzire și răcire treptată, ceru rămâne mai mult noros și cu precipitații temporare, fie sub formă de ploaie, fie sub formă de ninsoare. Vînt moderat cu intensificări pînă la tare la sfîrșitul intervalului. În munți, în zonele înalte, ninsoare și vînt tare. Temperatura va oscila noaptea între minus 7 și plus 4 grade, iar ziua va urca între plus 1 grad și plus 6 grade.

ZECE ANI DE LA ELIBERAREA VARSOVIEI

Te salutăm din inimă, Varșovie eroică, la cea de a 10-a aniversare a eliberării tale! Lupta ta este și lupta noastră. Îți urăm să te înalți falnică și frumoașă, mândră și puternică, ca primitoare și însoțită pentru toți locuitorii tăi, scut și palos pentru cei care neoscutind setea ta de libertate ar încerca din nou să se îndrepte cu gânduri vătămase spre tine!

...grafica Casa Scintille. I V Stalin" **2**

... ..